

Hikayem Asıl Şimdi Başlıyordu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Kasım 2020

Gitmek bir düştü artık.

Düştü de gözümde bu vasıfsız farkındalık.

Gitmelerin mizacında saklıydım bir ömür hem en çok da hemhal olduğum içimdeki yitik benlerden yana taviz vermediğim bir gölgenin de müridiydim işin aslı.

Ölü çiçeklerimin katili ben değildim gel gör ki ben ta dünden en ölü çiçektim hem çiğnenen hem acıyla sulanan ve su kaçan kulağımın duymaktan haz etmediği her isyanı yok saydım kimse tarafınca yok sayıldığı oysaki her biri saklıydı ta içimde ve dualarımda.

Fitratım sakın değildi hem ama ben huysuz bir çocuk olmak için gelmedim dünyaya sonra düş çukurları çıktı karşıma ve düşlerimi tek tek düşürdüm bu çukurlara en çok da bendim düşen düş çukuruna ve göz çukurlarımda ilahi pırıltılar sakladım bir ömür ve çalınmasın diye hep gözlerden uzak yaşadım ve s/ alındım kendimce.

Her sandığımda saklıydı sanmadıklarım.

Sandığın örtüsü yoktu ve ben tozlarını dahi almadım düşlerimin zaten hangi düşse gözümde düşen yeni düşler bahşetti Tanrı.

Görünen neydi peki?

Görünmeyense aklıma mukayyet ol, diye sızlandığım bir şekilde aklımdan sızan düşünceler ve zekamı üstün kılan evrenden de hep yakındım ben üstelik zekamı ömrün ikinci yarısında fark ettiğim ve son çeyreğinde imha ettiğim.

Duygularımsa sakar bir sihirbazdı.

Her duyguydu şapkadan tavşan çıkararak ve iri dişleri ile kemirirken içimi dertli dertli...

Her duyguydu beni bana yakın kılan derken evrenden uzaklaştığım derken sonumun yaklaştığına dair geliştirdiğim o kehanet ve her yazdığımda umudun penceresi idi önümde açılan sonra da çarpan kapılan bir tokat gibi yüreğime yediğim inkârlar hele ki sevdiğim boğulduğum ihanete uğradıkça kendimden uzaklaşıp kendimi kötü bellediğim.

Derken bir artı parantez açtı bana Tanrı ve hurra daldım içeri:

Ne göreyim bir de?

Uyumsuz addedilen bendim aslında benim en yakın dostum ve sevdiğim kim varsa karşılıksız işte onların ihaneti ile kendime kavuşmuştum oysaki gitmediğim yer mi kalmıştı ve gitmediğim kaç ben daha en izafi acıdan çıkıp da yola mutlak doğruların haşmetine serildim sonra kibleme sonra kabrime oysaki hala yaşıyordum ve tek düze görünse de hayat aslında sıra dışı bir varlık olmanın meali idi uğruna çırpındığım.

Gitmekti ilk tercihim.

Ölmekse son şık asla da şık durmayan üstümde oysaki en sevdiğim renkti pembe ve pembeleşen yanaklarıma konan kelebek misali rüzgârın iniltisinde çalkalandı ruhum ve söndüm ansızın sondum sandım solacağıma vakıf soldurdum da güneşi.

Güneşin atar damarı.

Benimse şah damarım ve işte keşişti yolumuz kastığım her acıda kaşımdaydı madem gözümün üstündeki o devasa yanlışı...

Sahi kaç yanlıştı doğrularımı yok sayan?

Kaç yarım masal daha kalacaktı geride ama yarım olan bir varlık değildim ben hem de üstünkörü asla değil.

Ulakla çalışıyordu kapımı.

Uyruğumsa acıydı.

Uydumsa mevsimin şaşkın seyri:

Bir sonbaharım bir yaz.

Yaz bildiğim aslında kalemin doğasında saklı sözcüklerdi semiren ruhuma da eşlik eden ve ben mademki yaz çocuğuydum...

Fısıldayan meleklerdi çemkirence iblis.

Ve bekledim sadece bekledim ta ki; O, ol diyene kadar.

Öncesinde de hep beklemiştim ve sanmıştım ki; öl, diyecek.

Ölenler vardı olanlar vardı olmazın oluru aslında evren sadece bir hayaldi ve düş çukurunda büyüttüm ben cümleleri ve cümleten düş gördüğümüzü bilmeden gerçek sandık her günü her dünü.

Mutu yoktu bazen umudun.

Ruhu yoktu kimi insanın.

İçimdeki çarklar ve asılı kaldığım o sefil kanca.

İçime üflenen her sözcük ve bahşedilen her yeni düş.

Düştüm ben sadece düştüm.

Düşe kalka düşler g/ördüm ve düş belledim hayatı ve düşlerim soldu gerçekler ise düşmedi yakamdan ve her gördüğüm aslında bir yanılısama idi ne de olsa istediğimi gördüm karşımdaki kim olursa olsun çünkü herkes benim aynamdı:

Sevdiğim kadar sevilme mi?

Ya da üşüdüğüm kadar üşütmek?

İzafi soruların frekansında inip çıkan dalgalar ve düş çukurunda düş b/atağına saplandığım.

İyiydi herkes ve inandım ve sevgi dolu olduğuna tüm sevdiğlerimin üstelik farazi yüklemeleri çöpe attım ve kendimin emir eri olmayı hep sevdim.

Uzandığım ve yetişemediğim.

Bazense yüreğime ve kalemime kıymık batıp da rezerve ettiğim her şeyi uçurumdan aşağı bıraktığım.

Özet geçtiğim hayat değildi oysa.

Özet geçtiğim sadece sönmüş feri idi izafi olan ne varsa ve gerçek olmayan her kimse.

Oysaki ben gerçektim ve gerçekten severek var olduğuma inandım ve dönmedim de s/özümünden en azından beni bilen biri vardı bir de benden içeri başka bir ben ve daha nicesi.

Gecenin sonu neydi peki?

Elbet kalemin sehre doğru yaklaşırken koyduğu o izafi nokta ve en sevdiğim üç noktalı sözcük ve cümlelerim...

Yanaşmadım ama yandaş bildim kimse elimi uzattığım.

Kendime düşman olduğumu geç fark ettim bir de o sefil yetim çocuğun ne kadar yaralı olduğunu.

Yüreğim emre amade idi.

Yükümse herkesinkinden farklı.

Aslında farklı olan bendim ve oldukça sıra dışı bu yüzden sıraya girmedim okuldan sonra kuyruğa da girmedim bilakis kuyruğa giren cümlelerin kuyruğundan çekiştirdim ve hangi duygu ya da düşse yakamdan çekiştiren.

Bazen bir şimendifer.

Bazen siması yabancı.

Bazense simyası olmayan.

Sindiremediğim acı da yoktu hem ve üst üste koyup merdiven yaptım acılarımdan ve öncelikle kendime dokundum sonra Rabbime hatta d/okunmaktan da öteydi.

İşte olması gereken buydu en baştan beri ve iyi ki de kendimden defalarca gitmiştim ve ansızın bir döndüm ki kendime ve işte benim asıl hikâyem şimdi başlıyordu...